

[Tyroll.]

Der er grund til at slå fast, så grundigt som det nu kan gøres, at regeringen og folketinget har et omfattende ansvar for udviklingen i retning af de politistatslignende metoder, der tages i anvendelse over for arbejdskampe for øjeblikket. Kriminaliseringen af blokadevåbenet var et led i den snigende underlægning af arbejdsmarkedets forhold under det strafferetlige område på trods af tidligere klare afgrænsninger. Flertalspartierne turde ikke gennemføre dette totalt sidst, men de aktuelle begivenheder i arbejdsmarkedsudvalget og her i salen viser, at man stadig står på spring efter en god sag at gennemføre den på. Det foregår snigende, og socialdemokratiet ønsker at give indtryk af en vis modstræbende holdning, men følger dog efter. Realiteten er jo, at socialdemokratiet var den drivende kraft i tydeliggørelsen, en tydeliggørelse, som også BT-klubben gør opmærksom på har givet kraftige vanskeligheder for den kamp, man fører for beskæftigelsesforholdene. Således har BT-klubben i dag, den 29. april, vedtaget en udtalelse, hvori man siger, at stramningen af politivedtægten i forbindelse med Infosagen for nylig vanskeliggjorde arbejderklassens retfærdige kamp. Ud over den arbejdsløshedstrussel, som skruibrækkerne påtvinger os, fik vi den voldelige konfrontation med politiet at slås med.

Det er ikke noget, der er ønsket af de aktionerende arbejdere ude på arbejdsmarkedet. Det er noget, man er blevet påtvunget af den socialdemokratiske regering, der oven i købet kalder sig en arbejderregering.

Man siger videre fra BT-klubben, at man i dag er i den situation, at statsmagten stiller sig, stadig med politiets hjælp, fuldt og helt på arbejdsgivernes side dels ved fjernelse af blokadevakterne foran Berlingske Tidende, dels gennem politietatens fremskaffelse og eskortering af chauffører i forbindelse med distributionen af piratavisen.

Realiteten er altså, at det var socialdemokratiet, der var den drivende kraft i denne tydeliggørelse, og netop dette skridt medvirker til at overdramatisere konflikterne. Den fortsatte arbejdsløshedsudvikling og dermed den konkrete fare for skruibrækkeraktiviteten på baggrund af arbejdsløshedstrussel eller økonomiske represalier fra arbejdsgiverne gør anvendelsen af blokadevåbenet mere og mere nødvendig for arbejdspladserne. Det er det eneste effektive våben mod underbetaling og fristilling af

arbejdet, mod den generelle undergravelse af beskæftigelsesmulighederne, som de omfattende rationaliseringer i virksomhederne skaber, og som det kapitalistiske system ikke har mulighed for at tage højde for i beskæftigelsen af de arbejdere, der bliver sendt ud i arbejdsløshed. Det er ikke et problem, som de enkelte arbejdsgivere på nogen måde ønsker at tage vare på. Det er kun gennem den effektive kamp for arbejdspladserne, at man på denne måde kan afvise de beskæftigelseskonsekvenser, som er ved at sætte sig igennem, og som af arbejdsdirektoratet er gjort op til et tal på forventede 500.000 arbejdsløse i 1990.

Det nære samarbejde mellem politiet og statsmagten slår for alvor igennem i denne arbejdskamp. Justitsministeren har med tydeliggørelsen fået en central rolle som øverste chef for ordensmagten og er som sådan indblandet i arbejdskonflikterne. Det giver samtidig folketingets partier mulighed for at søge at påvirke denne indblandings forløb, og det er lige netop derfor, der har været så meget røre i folketinget. Det er lige nøjagtig denne indfaldsvinkel til indblanding i arbejdskampe, der bevirker, at der fremover vil opstå postyr her i salen, hver gang der løber en sådan konflikt.

VS var og er kraftig modstander af denne indblanding fra folketingets side i arbejds konflikter via tydeliggørelsen. Det kan ikke undgå at give konfrontationer mellem statsmagten og konfliktende arbejdere, konfrontationer, som folketinget og især socialdemokratiet har fremmet. Det kommer også til udtryk i BT-klubbens udtalelse, idet de siger: hvad bliver det næste? Hvis folketinget vil pålægge arbejderklassen yderligere restriktioner for deres kampmuligheder, vil resultatet blive en tandløs fagbevægelse med frit spil for kapital og arbejdsgivere. Det er jo rigtigt, det, der bliver sagt her. Det er, hvad BT-klubben fortæller en socialdemokratisk statsminister, som forsøger at begrænse deres kampmuligheder og gøre fagbevægelsen tandløs.

De siger videre: uanset hvad folketinget måtte beslutte for at forsvare strejkebryderes muligheder for at påtage sig konfliktramt arbejde, hvad enten motivet derfor måtte være overbevisning eller nød, kan vi som medlemmer af dansk fagbevægelse på ingen måde føle os forpligtede af sådanne beslutninger. Det er en forståelig reaktion over for disse angreb på kampmulighederne i fagbevægelsen.

Jeg må sige, at det forslag om motiveret